

UZASADNIENIE

W oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. G. jest ojcem F. G., który urodził się (...) Do drugiej połowy 2011 r. P. G. pozostawał w związku z matką małoletniego – J. O. (wtedy P.). Ww. uzgodnili, że P. G. będzie przekazywał na dziecko 700 zł miesięcznie.

W 2012 r. P. G. związał się z R. A.. Z ich relacji (...) urodził się J. G..

W lipcu 2012 r. P. G. wniósł pozew o ustalenie ojcostwa F. G.. Wyrokiem z 11 lutego 2013 r. w sprawie V R C 81/13 Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku ustalił ojcostwo na rzecz P. G., ograniczył jego władzę rodzicielską do współdecydowania w istotnych sprawach dotyczących kształcenia i leczenia małoletniego oraz zasądził od P. G. na syna alimenty w wysokości 550 zł miesięcznie – płatne z góry do 15. dnia każdego miesiąca do rąk J. O. począwszy od 10 grudnia 2012 r.

Od września 2014 r. do grudnia 2014 r. P. G. odbywał karę pozbawienia wolności w jednostce penitencjarnej.

P. G. i R. A. rozstali się w kwietniu 2016 r.

/ dowody:

- wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z 11 lutego 2013 r. w sprawie V RC 81/13 – k. 2 akt dochodzenia,
- odpis skrócony aktu urodzenia F. G. – k. 20 akt dochodzenia,
- pozew o ustalenie ojcostwa P. G. – k. 76 – 77 akt dochodzenia,
- oświadczenie z 19 maja 2011 r. - k. 81 akt dochodzenia,
- informacja z Krajowego Rejestru Karnego – k. 119 – 120 akt sprawy,
- zeznania świadka R. A. – k. 28 – 30 akt dochodzenia i k. 127 – 128 akt sprawy/

Od grudnia 2012 r. do lutego 2016 r. P. G. nie uczestniczył w wychowaniu F. G.. W początkowym okresie P. G. czterokrotnie odwiedził dziecko – każda z wizyt była krótka i kończyła się kłótnią z J. O. oraz jej rodziną – po czym całkowicie zaprzestał kontaktu z synem.

W inkryminowanym czasie P. G. nie posiadał statusu osoby bezrobotnej, ani poszukującej pracy w Powiatowym Urzędzie Pracy w G.. P. G. zajmował się serwisem komputerowym oraz pracami dorywczymi w agencji ochrony i na budowie, które wykonywał w oparciu o umowy cywilnoprawne, bądź „na czarno”. P. G. pracował nieregularnie i miewał liczne – miesięczne oraz dłuższe – okresy przerwy. W rocznych zeznaniach podatkowych P. G. wykazywał następujące przychody: w 2012 r. - 722,10 zł (dochód – 577,68 zł), w 2013 r. - 10.548,43 zł (dochód – 8.727,98 zł), a w 2014 r. - 15.564,07 zł (dochód – 12.878,03 zł). Przez cały 2015 r. i w styczniu 2016 r. za P. G. była odprowadzana składka na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w wysokości 40,76 zł miesięcznie. W latach 2012 – 2016 Powiatowy Urząd Pracy w G. dysponował ofertami pracy dla osób bez kwalifikacji zawodowych na stanowiska pracownika fizycznego, robotnika gospodarczego, sprzątacza i pracownika ochrony - pod koniec 2012 r. i na początku 2013 r. z wynagrodzeniem w wysokości 1.500– 1.600 zł brutto miesięcznie.

Partnerka P. R. A. - była zatrudniona w sklepie (...) i osiągała dochody w granicach minimalnej płacy krajowej. P. G. i R. A. prowadzili wspólne gospodarstwo domowe, wynajmując pierwotnie mieszkanie w G. za kwotę 1.200 zł miesięcznie,

a następnie w S. za 1.700 zł miesięcznie – przy czym w drugim przypadku R. A. dysponowała dofinansowaniem w wysokości 500 zł miesięcznie. Ww. uzyskiwała także dofinansowanie na kontynuowanie nauki w kwocie 490 zł miesięcznie. Syn P. G. i R. J. G. - chorował na wrodzoną marmurkowatość skóry oraz niesymetryczność rąk. Koszty leczenia i badań małoletniego – z wyjątkiem konsultacji chirurga naczyniowego – były pokrywane z Narodowego Funduszu Zdrowia.

P. G. oddawał R. A. część zarobionych pieniędzy, która następnie je rozdzielała i wydatkowała według potrzeb. P. G. zapewniał partnerkę, że uiszczal alimenty na syna F. G. – początkowo dobrowolnie, a później były mu one potrącane w toku egzekucji komorniczej.

/ dowody:

- pismo z Powiatowego Urzędu Pracy w G. z 27 kwietnia 2015 r. – k. 16 akt dochodzenia,
- pismo z (...) Oddział w G. z 12 maja 2015 r. - k. 18 akt dochodzenia,
- karta informacyjna leczenia szpitalnego J. G. – k. 32 – 33 akt dochodzenia,
- protokół rozprawy z 28 stycznia 2013 r. w sprawie V R C 81/13 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku – k. 99 – 104 akt dochodzenia,
- pismo z Powiatowego Urzędu Pracy w G. z 8 lutego 2013 r. – k. 105 akt dochodzenia,
- dokumentacja skarbowa P. G. – zeznania podatkowe – k. 124 akt dochodzenia,
- pismo ZUS Oddział w P. z 25 lipca 2016 r. - k. 40 akt sprawy,
- pismo z Powiatowego Urzędu Pracy w G. z 22 lipca 2016 r. – k. 42 – 43 akt sprawy,
- pismo Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z 25 lipca 2016 r. - k. 44,
- zeznania świadka R. A. – k. 28 – 30 akt dochodzenia i k. 127 – 128 akt sprawy/

W 2013 r. J. O. związała się z R. O., z którym pozostaje w związku małżeńskim od 19 maja 2014 r.

W okresie od grudnia 2012 r. do lutego 2016 r. P. G. nie zapłacił żadnej kwoty tytułem alimentów na F. G. i nie wspomagał go rzeczowo, zaś prowadzona egzekucja komornicza okazała się całkowicie bezskuteczna, wskutek czego F. G. był narażony na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Matka małoletniego – J. O. - pracowała w biurze rachunkowym jako asystent księgowej, a później księgowa i uzyskiwała dochody w wysokości płacy minimalnej, zaś jej partner R. O. – nieznacznie wyższe.

Przed zawarciem związku małżeńskiego J. O. korzystała z pomocy opieki społecznej, otrzymując zasiłek dla samotnej matki i zasiłek rodzinny.

J. O., R. (...) do 2015 r. mieszkali w niewielkim lokalu będącym własnością rodziców J. O., w którym oprócz nich zamieszkiwały także 4 inne osoby. Mieszkanie było zadłużone na kwotę ponad 20.000 zł, a J. (...) byli w stanie tylko minimalnie partycypować w kosztach jego utrzymania. Zadłużenie spłacił ojciec J. O., który w przeważającej części opłacał też żłobek wnuka. Ze względu na liczne schorzenia F. G. wymagał uczestnictwa raz w roku w turnusach rehabilitacyjnych. J. O. stać było na uczestnictwo z synem tylko w jednym turnusie - w 2014 r. Sytuacja finansowa J. (...) nie pozwalała na zapewnienie F. G. wyjazdów (wycieczek) wakacyjnych. Ww. jeździł do dziadka do S., który pokrywał wszelkie koszty jego utrzymania.

W 2015 r. J. O., R. (...) wprowadzili się do zakupionej na kredyt nieruchomości w B.. J. (...) zaciągnęli dodatkową pożyczkę gotówkową na wykończenie wnętrza i umeblowanie pomieszczeń. Rata kredytu wynosiła ok. 1.100 zł miesięcznie, a pożyczki – ok. 700 zł miesięcznie.

Obecnie sytuacja finansowa J. (...) poprawiła się, a każdy z nich uzyskuje dochód w wysokości ok. 2.500 zł miesięcznie.

/ dowody:

- zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji – k. 3 akt dochodzenia,
- dokumentacja pracownicza J. O. – umowa o pracę, wypowiedzenia zmieniające i zaświadczenia o zarobkach – k. 5 – 9 akt sprawy,
- zaświadczenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Gdańsk – Południe w Gdańsku A. P. z 25 listopada 2015 r. - k. 75 akt sprawy,
- zeznania świadka J. O. – k. 7 – 11 i 130 – 132 akt dochodzenia oraz k. 88 - 89 akt sprawy,
- zeznania świadka R. O. – k. 125 – 128 akt dochodzenia i k. 89 – 90 akt sprawy/

P. G. był raz karany sędownie – wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsku – Północ w Gdańsku z dnia 24 października 2012 r. w sprawie II K 1050/12 za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby oraz na grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda. Z uwagi na niepomysłny przebieg okresu próby warunkowo zawieszona kara pozbawienia wolności została wykonana - od września 2014 r. do grudnia 2014 r. w jednostce penitencjarnej, a w późniejszym okresie – w systemie dozoru elektronicznego.

/ dowód:

- informacja z Krajowego Rejestru Karnego – k. 119 – 120 akt sprawy/

Subsydiarnym aktem oskarżenia oskarżyciel posiłkowy F. G. oskarżył P. G. o to, że w okresie od 10 grudnia 2012 r. do sierpnia 2014 r. i od stycznia 2015 r. do lutego 2016 r. uporczywie uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 11 lutego 2013 r., sygn. akt V RC 81/13 obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniego syna F. G., tj. płacenia renty alimentacyjnej w kwocie 550 zł miesięcznie, przez co naraził pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o przestępstwo z art. 209 § 1 k.k.

Oskarżony unikał kontaktu z funkcjonariuszami Policji i Sądem – z wyjątkiem rozprawy 12 stycznia 2017 r., kiedy doręczono mu akt oskarżenia. Oskarżony został prawidłowo zawiadomiony o terminie wszystkich późniejszych rozpraw, nie stawił się na żadną z nich i nie zajął jakiegokolwiek stanowiska w sprawie.

/ dowody:

- subsydiarny akt oskarżenia – k. 2 – 3 akt sprawy,
- pismo Komisariatu Policji VI w G. z 10 listopada 2016 r. - k. 58 akt sprawy,
- protokoły rozpraw z 12 stycznia 2017 r., 23 marca 2017 r., 30 maja 2017 r., 5 grudnia 2017 r., 15 lutego 2018 r. i 24 maja 2018 r. oraz zwrotne potwierdzenia odbioru korespondencji wysłanej na adres wskazany przez oskarżonego/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego pozwala na jednoznaczne uznanie, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł na podstawie zeznań świadków J. O., R. (...) oraz w oparciu o dowody dokumentarne znajdujące się w aktach sprawy i w aktach dochodzenia.

Zeznania świadków J. (...) pozwoliły ustalić, że w inkryminowanym czasie oskarżony nie uczestniczył w wychowaniu F. G. oraz nie łożył na jego utrzymanie. Wersja przedstawiona przez matkę małoletniego oraz jej aktualnego męża była spójna i logiczna i znajdowała odzwierciedlenie w zaświadczeniach o bezskuteczności egzekucji. W oparciu o zeznania świadków J. (...) Sąd przyjął nadto, iż niepłacenie alimentów przez P. G. naraziło F. G. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych i część z nich – szczególnie w początkowym okresie – była realizowana tylko dzięki wsparciu pomocy społecznej (zasiłki) oraz dziadków (mieszkanie, żłobek), a część nie została nigdy zaspokojona (turnusy rehabilitacyjne, wyjazdy wakacyjne z mamą).

Na podstawie zeznań świadka R. A. Sąd uznał, że oskarżony jedynie w części wykorzystywał swoje możliwości zarobkowe, ponieważ pracował nieregularnie i często miewał rozmaite okres przerwy – miesięczne, bądź nawet dłuższe. Zarazem świadek przyznała, iż jej były partner uzyskiwał znaczną część dochodów „na czarno” (o czym on sam także mówił w sprawie cywilnej co do pokrywającego się czasookresu), wobec czego wszelka dokumentacja obrazująca przychody P. G. w latach 2012 – 2016 dowodziła jedynie jego „formalnych” wpływów, oprócz których osiągał on też inne nieewidencjonowane dochody. Jednocześnie nie budziło wątpliwości Sądu, że oskarżony – jako osoba młoda i w pełni zdrowa – mógł podjąć „klasyczne” pełnoetatowe zatrudnienie, które pozwoliłoby mu zarabiać pieniądze przynajmniej w wysokości płacy minimalnej (vide – informacje z Powiatowego Urzędu Pracy w G.). Sąd miał na uwadze, iż przy realizacji obowiązku alimentacyjnego uwzględniane winny być nie tylko możliwości majątkowe zobowiązanego, ale też jego możliwości zarobkowe (art. 135 § 2 k.r.o.). W tym kontekście nieregularna praca P. G. musi być oceniana jako zawinione niewykorzystywanie własnych możliwości zarobkowych, które pozwalały oskarżonemu łożyć na utrzymanie nie tylko drugiego syna (ze związku w którym P. G. ówczesnie przebywał), ale także na dziecko pochodzące z wcześniejszego związku z J. O.. Małoletni F. G. nie ponosił żadnej odpowiedzialności za niemożność porozumienia się przez rodziców oraz miał prawo oczekiwać od ojca niezbędnego wsparcia materialnego. To natomiast, że oskarżony zakończył już związek z J. O. nie mogło mieć jakiegokolwiek wpływu na zakres świadczenia alimentacyjnego na pierwszego syna.

W oparciu o ustalony stan faktyczny – oceniony na podstawie powyższych dowodów – Sąd uznał, iż oskarżony P. G. miał obiektywną możliwość wywiązania się obowiązku alimentacyjnego, a nie realizował go tylko i wyłącznie z uwagi na swoją złą wolę (m.in. uzależnianie płacenia od określonych zachowań J. O.), niewykorzystywanie swoich możliwości zarobkowych oraz preferencyjne traktowanie innych wydatków. Sąd rozumie, iż oskarżony musiał ponosić także koszty utrzymania drugiego syna – J. G. – jednak nie mogło się to odbywać kosztem pierwszego dziecka – i to tylko dlatego, że P. G. zakończył już relację z J. O. oraz związał się z nową partnerką (R. A.).

W związku z wejściem w życie nowelizacji Kodeksu karnego wprowadzonej ustawą z dnia 23 marca 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2017 r. poz. 952) Sąd rozważał zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k., które przepisy są względniejsze dla oskarżonego. W przepisie art. 209 k.k. w aktualnym brzmieniu zrezygnowano ze znamienia uporczywości uchylania się od wykonywania obowiązku alimentacyjnego. W aktualnym stanie prawnym dla bytu przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. konieczne jest, aby łączna wysokość zaległości powstałych wskutek uchylania się od wykonania obowiązku alimentacyjnego stanowiła równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące. Natomiast w poprzednim stanie prawnym sąd dla przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie czynu z art. 209 § 1 k.k. był zobowiązany do wykazania uporczywości w zachowaniu sprawcy. Nie wystarczyło proste ustalenie istnienia zaległości alimentacyjnych we wskazanym przez przepis okresie i wysokości. Przepisy w poprzednim brzmieniu były zatem korzystniejsze dla oskarżonego, gdyż pozwalały mu uwolnić się od tej odpowiedzialności w przypadku wykazania braku uporczywości w uchylaniu się od alimentacji. Dlatego też Sąd zastosował ustawę w brzmieniu sprzed nowelizacji. Dodatkowo Sąd miał na uwadze zmianę części znamion

przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. i fakt, że odpowiedzialności karnej podlega tylko ten, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia (art. 1 § 1 k.k.). Skoro de facto inne przestępstwo było przedmiotem penalizacji w inkryminowanym czasie, to nie można pociągnąć oskarżonego do odpowiedzialności karnej za coś, co przestępstwem stało się dopiero w 2017 r., a więc już po tempore criminis.

Aktualne pozostaje stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 9 czerwca 1976 r. w sprawie VI KZP 13/75, iż uchylanie się od obowiązkułożenia na utrzymanie osoby uprawnionej do alimentacji zachodzi wtedy, gdy zobowiązany mając obiektywną możliwość wykonania tego obowiązku, nie dopełnia go ze złej woli. W pojęciu „uchyla się” mieści się negatywny stosunek psychiczny osoby zobowiązanej do wykonania nałożonego na nią obowiązku, który sprawia, że mimo obiektywnej możliwości jego wykonania, sprawca tego obowiązku nie wypełnia, gdyż wypełnić nie chce lub też zlekceważył obowiązek nałożony wyrokiem.

Mając na uwadze poczynione ustalenia Sąd przyjął, że zachowanie oskarżonego było nacechowane złą wolą, było powtarzalne i trwałe, zatem przyjąć należało, że P. G. bez wątpienia wyczerpał znamię uporczywości. Zaległość powstała na skutek nieuiszczania przez oskarżonego alimentów we wskazanym w zarzucie okresie wyniosła kwotę kilkunastu tysięcy złotych (zob. zaświadczenia o bezskuteczności egzekucji), zaś okres przypisanej niealimentacji trwał prawie 3 lata. Tym samym zachowanie oskarżonego niewątpliwie miało charakter uporczywy.

Analizując znamię narażenia osoby uprawnionej na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych należy wskazać, że chodzi o konkretne narażenie na to niebezpieczeństwo; mamy zatem do czynienia z przestępstwem skutkowym z zaniechania (a skutkiem jest właśnie to narażenie na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych). Przez pojęcie podstawowych potrzeb życiowych rozumie się nie tylko potrzeby w zakresie minimum egzystencji (wyżywienie, odzież, potrzeby higieniczne), ale również potrzeby związane z uzyskaniem niezbędnego wykształcenia i korzystaniem z dóbr kulturalnych.

Zdaniem Sądu w przedmiotowej sprawie niewywiązywanie się przez P. G. z obowiązku alimentacyjnego z pewnością skutkowało stanem bezpośredniego i konkretnego zagrożenia niemożnością zaspokojenia potrzeb uprawnionego. Jak wynika z akt sprawy J. O. jako przedstawiciel ustawowy F. G. nie posiadała wystarczających środków, aby zapewnić synowi zaspokojenie wszystkich jego elementarnych potrzeb. Zarówno mieszkanie, jak i żłobek finansowane były w przeważającej mierze przez dziadków, a przed zawarciem związku małżeńskiego J. O. korzystała ze wsparcia opieki społecznej (zasilek dla samotnej matki i zasiłek rodzinny). Co więcej, F. G. uczestniczył tylko w jednym niezbędnym turnusie rehabilitacyjnym, a ze względów finansowych jego mama nie była w stanie wybrać się z synem na jakikolwiek dłuższy wakacyjny wyjazd. W konsekwencji – Sąd przyjął, że nawet podstawowe potrzeby F. G. zaspokajane były wybiórczo i przy pomocy osób trzecich (dziadków) oraz opieki społecznej.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że sprawstwo i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości, a w okresie od 10 grudnia 2012 r. do sierpnia 2014 r. i od stycznia 2015 r. do lutego 2016 r. P. G. uporczywie uchylał się od wykonywania ciążącego na nim z mocy ustawy i wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe z dnia 11 lutego 2013 w sprawie V RC 81/13 obowiązkułożenia na utrzymanie małoletniego syna F. G. poprzez płacenie renty alimentacyjnej w kwocie 550 zł miesięcznie, przez co naraził pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 209 § 1 k.k.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest wysoki. Oskarżony miał pełną świadomość, że zobowiązany jest do płacenia renty alimentacyjnej – która została orzeczona sądownie (zresztą przy okazji postępowania o ustalenie ojcostwa, które sam zainicjował) i nie podejmował żadnych starań, by z tego obowiązku się wywiązać. Oczywistym jest, że obowiązek wychowania i utrzymania dziecka spoczywa na obojgu rodzicach i nie zmienia tego fakt, że P. G. rozstał się z J. O. i wstąpił w nowy związek z R. A., z którego urodziło mu się kolejne dziecko. P. G. nie tylko nie przyczynił się do utrzymania syna, ale również nie uczestniczył w jego wychowaniu (nie sposób za takowe uznać raptem 4 krótkich odwiedzin na przestrzeni kilku lat – wszystkie zresztą w początkowym okresie), zaś brak jest podstaw do założenia, że rodzic pod którego bieżącą opieką dziecko pozostaje przejmuje całość obowiązków związanych z zapewnieniem mu warunków do rozwoju psychicznego i fizycznego. Na

niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał długi okres niealimentacji (prawie 3 lata) oraz fakt, że pomimo relatywnie młodego wieku nie było to pierwsze naruszenie porządku prawnego przez P. G., albowiem został on już prawomocnie skazany za przywłaszczenie powierzonego mienia, a środek probacyjny okazał się nieskuteczny, gdyż zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności,

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż kara roku pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego.

Wykonanie orzeczonej kary Sąd warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby, jednocześnie zobowiązując oskarżonego do informowania Sądu o przebiegu okresu próby oraz do wykonywania ciężącego na nim obowiązku łożenia na utrzymanie małoletniego syna F. G.. W ocenie Sądu oskarżony nie jest osobą na tyle zdemoralizowaną, by konieczna była jego resocjalizacja w zakładzie karnym, co nadto negatywnie wpłynęłoby na możliwość dalszego łożenia na rzecz uprawnionego, z perspektywy którego ważniejszym niż sam wymiar kary dla sprawcy jest rzeczywiste uzyskanie alimentów. W tym aspekcie warunkowo zawieszona kara pozbawienia wolności w żaden sposób nie ogranicza możliwości finansowych i zarobkowych oskarżonego i sankcja taka jest najwłaściwsza jako służąca ochronie interesów pokrzywdzonego oraz dająca oskarżonemu szansę na poprawę swojego zachowania i kształtowanie właściwych postaw na przyszłość. Określając okres próby na okres 4 lat Sąd miał na uwadze przede wszystkim potrzebę kompleksowej weryfikacji prognozy kryminologicznej. Sąd zauważa, że brak wykonywania obowiązków okresu próby może skutkować zarządzeniem wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności, z czego winien sobie zdawać sprawę oskarżony. Jakkolwiek dostaje on zatem szansę, tak musi być świadom jej wagi i tego, że zobowiązany jest informować Sąd o przebiegu okresu próby oraz łożyć na utrzymanie F. G., gdyż w przeciwnym razie może zostać osadzony w jednostce penitencjarnej, co z pewnością nie jest dla niego rozwiązaniem korzystnym.

W punkcie V. wyroku – na podstawie wskazanych tam przepisów – Sąd zasądził zwrot kosztów procesu od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Koszty te obejmowały koszty zastępstwa procesowego w dochodzeniu i postępowaniu zwyczajnym przed sądem I instancji oraz koszty związane z kolejnymi terminami rozpraw (za każdy następny – dodatkowe 20%).

Nadto, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

1. (...)

2. (...)

G., dnia 25 czerwca 2018 roku

Sędzia SR Aleksandra Strójuwąg